

"Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή." Α΄ Κορ.15:51-52

Φως που ελκύει

Είναι πολύ βασικό να φέγγουμε ό- πως το φως του Χριστού μέσα στον κό- σμο και να είμαστε *"άσπογοι και ολο- κληρωμένοι, παιδιά του Θεού αγνά... μένοντες σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή"* (Φιλιπ.2:14-16). Οι άν- θρωποι γύρω μας χρειάζονται να βλέ- πουν κάτι σε εμάς, που να έρχεται σε αντίθεση με το πνευματικό και ηθικό σκοτάδι και την κενότητα που προ- σφέρει ο κόσμος. Χρειάζονται να βλέ- πουν το Χριστό μέσα μας. Χρειάζο- νται να βλέπουν στη ζωή μας το χαρα- κτήρα του Χριστού και τα καλά Του έργα. Χρειάζονται να βλέπουν την τα- πείνωσή Του, την ευσπλαχνία Του, την αγάπη Του και την καρδιά του υ- πηρέτη Του. Χρειάζονται να μας βλέ- πουν να συμπεριφερόμαστε όπως Εκείνος θα συμπεριφερόταν. Χρειά- ζονται να μας βλέπουν να νοιαζόμα- στε για τους φτωχούς, τους αρρώ- στους, τους ευάλωτους, τους ταπει- νούς, τους πεινασμένους και αυτούς που έχουν ανάγκη. Χρειάζονται να μας βλέπουν να σηκώνουμε τα φορτία των άλλων και να συγχωρούμε όπως ο Χριστός μάς συγχωρεί. Χρειάζονται να μας βλέπουν να επιζητούμε την ει- ρήνη με όλους.

Πρέπει να βλέπουν σε εμάς ανθρώ- πους με καρδιά. Ανθρώπους που αγα- πούν το Θεό με όλο τους το είναι, α- γαπούν το γείτονα όπως τον εαυτό- τους, αγαπούν τις οικογένειές τους, αγαπούν τους άλλους πιστούς, αγα-

πούν ακόμη και τους εχθρούς τους. Πρέπει να βλέπουν σε εμάς ανθρώ- πους καθαρούς στην καρδιά, ειλικρι- νείς και χωρίς υποκρισία. Ανθρώπους που πραγματικά νοιάζονται για τους άλλους, βάζοντας τις ανάγκες των άλ- λων πάνω από τις δικές τους. Ανθρώ- πους που έχουν πεθάνει για τον εαυ-τό τους και δεν έχουν ιδιοτέλεια, αλ- λά αντίθετα ζουν για Εκείνον που πέ- θανε και αναστήθηκε για χάρη τους.

Πρέπει να βλέπουν σε εμάς ανθρώ- πους που είναι απλοί και που δεν α- γαπούν τα χρήματα. Ανθρώπους με μεγάλη αυτάρκεια και που προσφέ- ρουν με χαρά, αυτοθυσία και γενναι- ότητα.

Πρέπει να βλέπουν σε εμάς ανθρώ- πους γεμάτους πίστη. Ανθρώπους που έχουν έναν Πανταχού Παρόντα, Παντογνώστη και Παντοδύναμο Θεό, Τον οποίο εμπιστεύονται ολοκληρω- τικά και από Τον οποίο ολοκληρωτι- κά εξαρτώνται. Ανθρώπους αφιερωμέ- νους στην προσευχή, που ζητούν με- γάλα πράγματα από ένα μεγάλο Θεό. Ανθρώπους που πιστεύουν ότι τίποτε δεν είναι αδύνατο για το Θεό και ότι εργάζεται μέσω της προσευχής να προμηθεύσει, οδηγήσει, προστατεύ- σει, θεραπεύσει, απελευθερώσει, ανα- ζωπυρώσει, αποκαταστήσει, ενισχύ- σει και σώσει. Ανθρώπους που δεν εί- ναι γεμάτοι άγχος, αλλά που εμπι- στεύονται τον Κύριο μέσω της προ- σευχής και γεμίζουν από την ειρήνη

Του. Ανθρώπους που προσεύχονται για την επέμβαση του Θεού στις ζωές των άλλων.

Χρειάζεται να βλέπουν μέσα από ε- μάς ανθρώπους που υπομένουν καρ- τερικά δοκιμασίες και δυσκολίες. Ανθρώπους που η δύναμή Του και η χάρη Του τους κρατά ακόμα και στις πιο δύσκολες περιστάσεις. Ανθρώ- πους που δεν νικούνται από το κακό, αλλά νικούν το κακό με το καλό. Ανθρώπους που δεν ανταποδίδουν κακό αντί κακού, προσβολή αντί προ- σβολής, αλλά αντ' αυτού ευλογούν.

Πρέπει να βλέπουν σε εμάς ανθρώ- πους με αιώνιο σκοπό. Ανθρώπους που εκτιμούν τη ζωή και που εκμε- ταλλεύονται κάθε λεπτό που προσφέ- ρει ο Κύριος. Ανθρώπους που είναι *"σταθεροί και αμετακίνητοι στη πί- στη, που έχουν πάντοτε όλο και πε- ρισσότερο ζήλο για την εκπλήρωση του έργου του Κυρίου"* (Α΄ Κορ. 15:58). Ανθρώπους που δε ζουν για τα προσωρινά αλλά για τα αιώνια. Ανθρώπους που αφιερώνουν ό,τι εί- ναι, ό,τι έχουν και ό,τι κάνουν για τη δόξα του Θεού. *"Κάποτε ήσασταν στο σκοτάδι τώρα όμως, που πιστεύετε στον Κύριο, είστε στο φως. Να ζείτε, λοιπόν, σαν άνθρωποι που ανήκουν στο φως"* (Εφεσ.5:8) και τότε είναι που θα δοξαστεί σε όλο το μεγαλείο ο Κύριός μας και οι άνθρωποι θα στρέ- ψουν το βλέμμα τους σ' Αυτόν και θα Τον ζητήσουν στη ζωή τους.

Ο Ιησούς σβήνει και την πιο δυνατή δίψα

«Ο Ιησούς αποκρίθηκε και της εί- πε: Καθένας που πίνει από τούτο το νερό, θα διψάσει ξανά όποιος, ό- μως, πει από το νερό που Εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάσει στον αιώ- να» (Ιωαν. 4:13-14).

Το σώμα μας χρειάζεται απεγνω- σμένα νερό. Όταν έχουμε αρκετό νερό, αισθανόμαστε πιο πλήρεις στο φυσικό τομέα και πιο ικανοί να εστιάσουμε διανοητικά. Ανεξάρ- τητα όμως από το πόσο νερό πί- νουμε, αργά ή γρήγορα θα διψά- σουμε πάλι.

Όταν ο Ιησούς ήταν στη γη, έκα- τσε δίπλα σ' ένα πηγάδι με μια Σα- μαρείτισσα και της είπε ότι μπορού-

σε να της προσφέρει νερό που θα έ- σβηνε τη δίψα της για πάντα. Σήμε- ρα, η προσφορά Του είναι η ίδια - ρυάκια νέας ζωής αναβλύζουν από μέσα μας, ανανεώνοντας το πνεύμα μας και ικανοποιώντας ακόμη και την πιο βαθειά δίψα μας. Και με το νερό που μας δίνει ο Ιησούς, ποτέ δεν θα ξανά διψάσουμε.

Η καρδιά της πραγματικής Αναζωπύρωσης είναι ο Ίδιος ο Χριστός

Ο Πατέρας της Πρώτης Εκκλησίας Ει- ρηνναίος συνόψισε: «Ο Χριστός μάς έφερε κάθε τι καινούργιο δίνοντάς μας τον Εαυ-τό Του». Με άλλα λόγια, ο Χριστός ο Βα- σιλιάς μας, μάς δίνει ένα σταθερό ρεύμα ζωής για πάντα νέο και πάντα ανανεωμέ- νο!

Πρέπει να αποφεύγουμε τον πειρασμό να ζητούμε εμπειρίες αναζωπύρωσης, α- ντί να ζητούμε Εκείνον που είναι ο Ίδιος Αναζωπύρωση, τον Ιησού Χριστό. Η καρ- διά κάθε αληθινής αφύπνισης είναι η φα- νέρωση της παρουσίας και της δύναμης ενός Προσώπου, του Υιού του Θεού. Αντί να είμαστε στηριγμένοι στις μαρτυρίες των πιστών ή αντί να μας καθοδηγούν οι εμπειρίες μας, θα πρέπει πρωτίστως να τρεφόμεστε από τις Γραφές, καθοδηγού- μενοι από τον Ιησού. Συνεπώς: Για να πας βαθιά, επικεντρώσου στο Χριστό ο Οποίος πραγματικά είναι η αρχή και το τέλος κάθε πνευματικής αναζωπύρωσης.

Προσευχή για το έθνος μας

“Αναβόησον δυνατά, μη φεισθής, ὕψωσον την φωνήν σου ως σάλπιγγα” (Ησα.58:1)

Αγαπημένε μας Ουράνιε Πατέρα, ερχόμαστε σε Σένα σήμερα ταπεινά, για να ζητήσουμε την υπερφυσική Σου επέμβαση χάρη του αγαπημένου μας έθνους. Πρώτα από όλα, Σε ευχαριστούμε για όλες Σου τις ευλογίες που έχεις στείλει στη χώρα μας, ευλογίες που μας επιτρέπουν να φέρουμε τόσο καλό και όφελος όχι μόνο στους συμπατριώτες μας, αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο. Τα πραγματικά ιδανικά πάνω στα οποία θεμελιώθηκε αυτή η χώρα ήταν βασισμένα σε βιβλικές αλήθειες, ανεξάρτητα από το ότι μερικοί προσπαθούν να ξαναγράψουν την ιστορία σήμερα αρνούμενοι αυτό το αδιαμφισβήτητο γεγονός.

Γι' αυτό οι καρδιές μας είναι τόσο συντετριμμένες με το πώς συνεχίζεις να βρίσκεσαι στο περιθώριο και να απορρίπτεσαι από τους συμπατριώτες

μας. Ακόμη, λυπούμαστε από το γεγονός ότι τα παιδιά Σου έχουν συμβάλει κατά ένα μεγάλο βαθμό στην πνευματική απάθεια που τώρα μας περιβάλλει. Η ικανοποίησή μας να παραμένουμε θρησκόληπτοι χωρίς όμως να είμαστε πλήρως αφιερωμένοι στο να ζήσουμε τις αλήθειες του Λόγου Σου, έχει ως αποτέλεσμα να γίνουμε συνεργάτες συνωμοσίας με τις δυνάμεις του κακού, που μας καταστρέφουν ως χώρα.

Για αυτό το λόγο, προσωπικά και ομαδικά μετανοούμε για την σαρκικότητά μας και αφιερώνουμε πάλι τον εαυτό μας στο να γίνουμε φανερά και κυριολεκτικά μαθητές του Ιησού Χριστού. Βοήθησέ μας, με το Πνεύμα Σου το Άγιο, να μην είμαστε πια κρυφοί Χριστιανοί, αλλά δημόσια να διακηρύττουμε και να ζούμε την αλήθεια Σου με πνεύμα αγάπης, έτσι ώστε να νοιώσεις

ευπρόσδεκτος στη χώρα μας.

Σ' ευχαριστούμε για την υπόσχεσή Σου να ακούς τις προσευχές μας όταν Σε καλούμε με καρδιά μετάνοιας και υπακοής, καθώς προσφεύγουμε σε Σένα σήμερα, Ουράνιε Πατέρα μας. Χάρη της εκκλησίας Σου, επιβεβαιώνουμε πάλι ότι Εσύ είσαι η προτεραιότητά μας, ώστε να γεμίζεις κάθε τομέα της ζωής μας, καθώς ζητούμε να Σου φέρουμε δόξα με την πρόοδο της βασιλείας Σου στην προσωπική και την οικογενειακή μας ζωή, στη ζωή της εκκλησίας μας και των πολιτικών αρχόντων μας. Με εμπιστοσύνη προσκαλούμε την ουράνια επέμβασή Σου σε όλες τις υποθέσεις του έθνους μας και Σε δοξάζουμε προκαταβολικά για την απάντησή Σου.

Στο Όνομα του Ιησού Χριστού προσευχόμαστε. Αμήν.

Θλίψη.....

μέσα από την αρρώστια, μέσα από τη φτώχεια, μέσα από την ανεργία, μέσα από την αδικία, μέσα από τις παρεξηγημένες σχέσεις μας. Ε και λοιπόν; Μήπως δεν ξέρουμε πως η κάθε μία από τις θλίψεις είναι και ένα τεράστιο βήμα προς την αγκαλιά του Πατέρα μας;

Τι σόι χριστιανοί είμαστε; Στις ανέσεις μόνο; Στην ευημερία; Στα λόγια; Στη βόλεψή μας; Σε τι διαφέρουμε από τους άπιστους όταν ελεύμε από το περίσσειμά μας; Όταν αγαπάμε και φροντίζουμε μόνον αυτούς που μας αγαπούν; Όταν η χαρά του Χριστού χάνεται από τις καρδιές και από τη ζωή μας στα ζόρικα;

Ποια είναι η ζωή μας; Πόσες και ποιες ομοιότητες έχει με τη ζωή του Θεανθρώπου; Πόσο εξευτελιστήκαμε, πόσο αγαπήσαμε, πόσο προσευχηθήκαμε, πόσο δοκιμαστήκαμε από το σατανά και αντέξαμε, πόσο νηστέψαμε και κλάψαμε για τους άλλους αδελφούς μας (όχι για τον εαυτόλη μας...), πόσο διακονήσαμε, πόσο αφιερωθήκαμε στα πλάσματα γύρω μας τα χαμένα, που με τόση δίψα αναζητούν την αγάπη, τη θεραπεία, την αγκαλιά, τον καλό το λόγο, τη συμπαράσταση, την προσευχή

μας...

Και στο λιθαράκι που λέγεται «αρρώστια», ή «ανεργία», ή «ανέχεια» ή ακόμα και θάνατος, ξεχάσαμε την πνευματική μας καταγωγή; Την αρχοντιά μας; Ξεχάσαμε πως δεν ζούμε για να ζούμε αλλά ζούμε για να υπηρετούμε; Ζούμε για να δοξάζουμε! Ζούμε για να χαιρόμαστε την αγάπη Του, τη μοναδική σε αισθήσεις και νοήματα.

Ζούμε για να απολαμβάνουμε μια αγάπη ζωοφόρο που ξεκουράζει τον κάθε αδελφό μας, την κάθε ψυχούλα που ζει μακριά Του και που δυστυχώς δεν απολαμβάνει τα ουράνια όπως εμείς απολαμβάνουμε;

Πού είναι η πίστη μας; Μήπως και σε εμάς χρειάζεται ένα δυνατό χαστούκι για να συνέλθουμε και να πάψουμε ν' ανησυχούμε για τα επίγεια, ανούσια και μικρά που μας κλείνουν το δρόμο της πνευματικής μας ανόδου; Μήπως η προσευχή μας κατάντησε μια ζητιανιά, μια κραυγή αγωνίας και απιστίας;

Μήπως πλανηθήκαμε από τις έγνοιες του κόσμου τούτου και αφήσαμε από την καρδιά μας τα λόγια του Κυρίου μας; Τα λόγια του Ευαγγελίου; Τις συμβουλές

και τις παραινέσεις των Αγίων και Μαρτύρων μας;

Μήπως η σημερινή (και η χθεσινή και η προπολεμική και δεν συμμαζεύεται.....) κατάσταση της κοινωνίας που ζούμε θόλωσε την πορεία μας; Μήπως τα γήινα και τα προσωρινά μάς αφαίρεσαν πολλά από τη θεϊκή μας ρότα;

Ας λογαριαστούμε με την καρδιά μας.

Ας λογαριαστούμε με τον εαυτόλη μας.

Ας λογαριαστούμε με το ΘΕΟ μας και ας ξεφύγουμε από τη μοίρα του αδελφού του ασώτου της παραβολής και ας αναλογιστούμε μέσα από τις πολλές και άσκοπες και ανόητες έγνοιες μας πώς θα πρέπει να πορευτούμε.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδήρογλου-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδήρογλου-Προκοπίου

Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας

E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Η ελπίδα μας βρίσκεται στον Κύριο!

Ανεξάρτητα από το πόσο δύσκολες μπορεί να είναι οι περιστάσεις στον κόσμο και στη ζωή μας, υπάρχει πάντα λόγος να ελπίζουμε όταν στρεφόμεστε στον Κύριο. Κοιτάξτε για παράδειγμα την απελπιστική και φαινομενικά χωρίς ελπίδα κατάσταση που περιγράφει ο Ιερεμίας στο τρίτο κεφάλαιο του Βιβλίου των Θρήνων: *«Εγώ είμαι ο άνθρωπος, όστις είδον θλίψιν από της ράβδου του θυμού Αυτού. ..Οικοδόμησε κατ' εμού και με περιεκύκλωσε χολήν και μόχθον. ..Εβάρυνε τας αλύσεις μου. Έτι και όταν κράζω και αναβοώ, αποκλείει την προσευχήν μου. ..Παρέτρεψε τας οδούς μου και με κατεσπάρραξε, με κατέστησεν ηφανισμένην. Ενέτεινε το τόξον Αυτού και με έστησεν ως σκοπόν εις βέλος. ..Και απέσπρωξα, από ειρήνης την ψυχήν μου ελησμόνησα το αγαθόν. Και είπα, Απωλέσθη η δύναμής μου και η ελπίς μου υπό του Κυρίου»* (Θρήνοι 3:1-18).

Θα μπορούσε να είναι χειρότερη η κατάσταση; Ωστόσο, προσέξτε πώς υψώνεται η ελπίδα, καθώς ο Ιερεμίας μετακινεί την προσοχή του από τις περιστάσεις και τη στρέφει στον Κύριο: *«Η ψυχή μου ενθυμείται ταύτα ακαταπαύστως και είναι τεταπεινωμένη εν εμοί. Τούτο ανακαλώ εις την καρδίαν μου, όθεν έχω ελπίδα Έλεος του Κυρίου είναι, ότι δεν συνετελέσθημεν, επειδή δεν εξέλιπον οι οικτιρμοί Αυτού. Ανανεώνονται εν ταις πρωΐαις μεγάλη είναι η πιστότης Σου. Ο Κύριος είναι η μερίς μου, είπεν η ψυχή μου διά τούτο θέλω ελπίζει επ' Αυτόν. Αγαθός ο Κύριος εις τους προσμένοντας Αυτόν, εις την ψυχήν την εκζητούσαν Αυτόν»* (3:20-25).

Η πραγματικότητα είναι ότι ανεξάρτητα από το πόσο ανέλπιδη η κατάσταση σου μπορεί να είναι, πάντοτε υπάρχει η ελπίδα στον Κύριο. Εξαιτίας της θαυμαστής Του δύναμης της μεγάλης Του πιστότητας και της άφθονης παρηγοριάς και καλοσύνης Του, Εκείνος μπορεί να μας περάσει μέσα από τις πιο απελπιστικές καταστάσεις στο μέλλον που έχει ετοιμάσει για εμάς, γιατί μόνο Αυτός ΕΙΝΑΙ η ελπίδα μας!!!

Εάν βρίσκεσαι αυτή την ώρα σε δύσκολη θέση, ξαναδές την ενθάρρυνση του Ιερεμίας: *«Αγαθός ο Κύριος εις τους προσμένοντας Αυτόν, εις την ψυχήν την εκζητούσαν Αυτόν»*. Ο Κύριος νοιάζεται όχι μόνο για τα παιδιά Του συνολικά, αλλά επίσης και για κάθε έναν ξεχωριστά. Νοιάζεται πολύ για σένα. Το γεγονός ότι διαβάζεις αυτό το μήνυμα ακριβώς τώρα σχετικά με Εκείνον, είναι μια απόδειξη ότι εργάζεται μέσα σου. Σε καλεί σε μία βαθύτερη σχέση μαζί Του και σε μια μεγαλύτερη συμμετοχή στα σχέδιά Του και στους σκοπούς Του για τη ζωή σου.

Ακόμη και στη μέση πολλών προβλημάτων, δοκιμασιών, λυπών και αβεβαιοτήτων της ζωής, έχουμε την ελπίδα, τη βεβαιότητα, ότι ο Θεός νοιάζεται για εμάς και έχει τη δύναμη, το έλεος και την πιστότητα να τελειώσει το καλό έργο που άρχισε μέσα μας (Φιλ.1:6). Παράδωσε τα πάντα στη ζωή σου σε Εκείνον, και εμπιστεύσου Τον να συνεργήσει για το καλό. *«Ιδού, ο οφθαλμός του Κυρίου είναι επί τους φοβουμένους Αυτόν επί τους ελπίζοντας επί το έλεος Αυτού»* (Ψαλμ.33:18). *«Διά τι είσαι περίλυπος, ψυχή μου; και διά τι ταράττεσαι εντός μου; έλπισον επί τον Θεόν επειδή έτι θέλω υμνεί Αυτόν. Αυτός είναι η σωτηρία του προσώπου μου και ο Θεός μου»* (Ψαλμ.43:5).

Τελικά, ο Θεός μας είναι ο Θεός που σώζει. Δεν επιθυμεί να χαθεί κανείς, αλλά όλοι οι άνθρωποι να μετανοήσουν (Β' Πετ.3:9). Επιθυμεί όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι να ετοιμαστούν για την Ημέρα της Επιστροφής του Υιού Του. Και ακόμη και τώρα, καλεί τα παιδιά Του σε όλο τον κόσμο να ενωθούν στην προσευχή για μια μεγάλη έκχυση σωτηρίας και αναζωπύρωσης. Ας μην εγκαταλείψουμε την ελπίδα στο Θεό μας, ανεξάρτητα από το πόσο φοβερές γίνονται οι περιστάσεις στην εκκλησία και στον κόσμο, αλλά ας Τον εκζητήσουμε όσο γίνεται περισσότερο, ώστε να αναζωπυρώσει τα παιδιά Του και να σώσει εκατομμύρια ψυχών αυτές τις έσχατες ημέρες. Ο Θεός μας μπορεί ΚΑΙ θέλει.

Βοήθησε τα παιδιά να έρθουν στον Ιησού

«Πλην ο Ιησούς είπεν: Αφήσατε τα παιδιά και μη εμποδίζετε αυτά να έλθωσι προς εμέ, διότι των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 19:14)

Οι χριστιανοί γονείς έχουν οριστεί ως φύλακες, να προσέχουν και να φροντίζουν για το μεγαλωμά των παιδιών τους. Πρέπει να θυμόμαστε ότι το ευαίσθητο φυτό χρειάζεται ακατάπαυστη επίβλεψη και ότι μόνο μέσα στην αρμονική ατμόσφαιρα ενός σπιτιού άγιου στον Κύριο και τελειώς αφιερωμένου στην υπηρεσία Του, μπορούμε να υπολογίζουμε στην ωρίμανση του καρπού σε αιώνια ζωή. Στην εκπαίδευσή σου, το προσδοκώμενο τέλος, ας είναι ο Ιησούς και ο ερχομός προς Αυτόν, ώστε να σωθείς από την αμαρτία, και να αποκτήσεις εξαγνισμένη και ευαρεστημένη καρδιά. Η θέρμη της αγάπης σου για τον Ιησού, το άγιο παράδειγμα της υπακοής σου, η διδασκαλία και η προσευχή σου με μια λέξη, όλη σου η ζωή ας είναι μια καθημερινή βοήθεια για το παιδί σου, ώστε να αναγνωρίσει από μόνο του ότι ο Ιησούς ζει μέσα σου και να Τον επιθυμεί. Ο Ιησούς Χριστός πρέπει να είναι ο καθημερινός μας φίλος, η συντροφιά μας κάθε ώρα. Όλη η επιρροή που έχεις στο να διαμορφώσεις το παιδί σου και να καθορίσεις το μέλλον του, ας επικεντρωθεί σε ένα πράγμα στο να ικανοποιήσει την επιθυμία της καρδιάς του Σωτήρα και το παιδί σου να γίνει ολοκληρωτικά δικό Του.

Κάποτε ένας πλούσιος επισκέφθηκε κάποιον που θεωρούνταν μεγάλος και σοφός δάσκαλος στη χώρα του. Όμως εξεπλάγη όταν τον είδε να ζει σε μια καλύβα ερειπωμένη και άβολη με λίγα έπιπλα, στην άκρη της πόλης. Ο πλούσιος ευεργέτης προσφέρθηκε να χτίσει ένα σπίτι για το δάσκαλο, που θα ταίριαζε με την κατάσταση της ζωής του.

Ως ανταπόκριση, ο δάσκαλος ζήτησε από τον πλούσιο να του περιγράψει το σπίτι του και κατόπιν να του περιγράψει τις ευκολίες που χρειάζεται όταν ταξιδεύει. Ο πλούσιος αποκάλυψε ότι το σπίτι του ήταν, στην κυριολεξία, ένα τεράστιο μέγαρο, ενώ έμενε σε πιο ταπεινά οικήματα όταν ταξίδευε.

«Κατάλαβες;» ρώτησε ο δάσκαλος. «Το ίδιο συμβαίνει και μ' εμένα. Είμαι προσωρινός κάτοικος σ' αυτή τη γη και αυτά που χρειάζομαι είναι απλά. Αλλά κάποια μέρα, θα κατοικήσω στο αληθινό μου σπίτι, που είναι στην κυριολεξία ένα ένδοξο μέγαρο!!!»

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

ο σωστός τίτλος στο άρθρο της 1ης σελίδας του προηγούμενου φύλλου είναι :

Ο Νυμφίος έρχεται

και όχι "η Νύμφη", όπως από λάθος γράφτηκε!

Τι διδάσκει η Αγία Γραφή για τη μοναξιά;

Το να είσαι μόνος και το να είσαι μοναχικός είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Κάποιος μπορεί να είναι μόνος, χωρίς να είναι μοναχικός, και κάποιος άλλος μπορεί να είναι μοναχικός μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο από κόσμο. Γι' αυτό το λόγο, η μοναχικότητα είναι μια κατάσταση του μυαλού, ένα συναίσθημα που δημιουργείται από την αίσθηση του αποχωρισμού από τους άλλους ανθρώπους. Η αίσθηση της απομόνωσης βιώνεται βαθιά από αυτούς που νιώθουν μόνοι. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «μοναχικός» ή «απομονωμένος» στην Παλαιά Διαθήκη σημαίνει «τελείως μόνος, αυτός που είναι απομονωμένος, εγκαταλειμμένος, αξιοθρήνητος». Δεν υπάρχει μεγαλύτερη λύπη που μπορεί ποτέ να έρθει στο μυαλό, από τη λάθος ιδέα ότι είμαστε μόνοι σ' αυτό τον κόσμο, ότι δεν έχουμε ούτε ένα φίλο, ότι κανένας δεν ενδιαφέρεται για εμάς, ότι κανένας δεν νοιάζεται για ο,τιδήποτε μπορεί να μας συμβεί, ότι κανένας δεν

θα ενδιαφερόταν αν πεθαιναμε ή έστω να χύσει ένα δάκρυ πάνω απ' τον τάφο μας.

Κανένας δεν ένωσε τόσο βαθιά τη μοναξιά όσο ο Δαβίδ. Σε μια σειρά έντονων δεήσεων μέσα από την καρδιά του ο Δαβίδ έκραζε προς το Θεό μέσα στη μοναξιά και την απελπισία του. Ο ίδιος του ο γιός είχε επαναστατήσει εναντίον του, οι υιοί Ισραήλ τον ακολούθησαν και πιάστηκε να διαφύγει από την πόλη και ν' αφήσει το σπίτι και την οικογένειά του. Μόνος και θλιμμένος (Ψαλμ. 25:16), η μοναδική του διέξοδος ήταν να στραφεί στο Θεό και να ικετεύσει για το έλεος και για την επέμβαση του Θεού (Ψαλμ. 25:21) γιατί η μοναδική του ελπίδα ήταν ο Θεός. Είναι ενδιαφέρον να προσέξουμε ότι η λέξη «μοναχικός» δεν χρησιμοποιείται ποτέ στην Καινή Διαθήκη για να περιγράψει ανθρώπους. Στην Καινή Διαθήκη, η λέξη «μόνος» συναντάται μόνο δύο φορές και τις δύο αναφέρεται σε ερημικούς τόπους (Μαρκ. 1:45, Λουκ.

5:16), όπου ο Ιησούς πήγε στην ερημιά για να είναι μόνος.

Οποιαδήποτε κι αν είναι η αιτία της μοναξιάς, για το χριστιανό η θεραπεία είναι πάντοτε η ίδια : η παρηγορητική-δηλαδή κοινωνία με το Χριστό. Αυτή η αγαπημένη σχέση με τον Κύριό μας έχει αναθαρρύνει και δυναμώσει αναρίθμητες χιλιάδες που μαράζωναν στις φυλακές και που έφτασαν μέχρι το θάνατο για χάρη Του. Αυτός είναι ο φίλος που «είναι στενότερος από αδελφό» (Παρ. 18:24), που θυσιάζει τη ζωή Του για τους φίλους Του (Ιωα. 15: 13-15), και που μας έχει υποσχεθεί να μην μας αφήσει ή εγκαταλείψει ποτέ, αλλά να είναι μαζί μας μέχρι τη συντέλεια του αιώνας (Ματθ. 28:20). Μπορούμε να πάρουμε θάρρος από τις λέξεις του παλιού ύμνου που μάς λέει : «Οι φίλοι μπορεί να μ' εξαπατήσουν, οι εχθροί μπορεί να μου επιτεθούν, αλλά Αυτός είναι μαζί μου μέχρι το τέλος. Αλληλούια, τι Σωτήρας!»

Είναι ώρα να εκζητήσουμε τον Κύριο

«...Μέχρις ότου έρθει να σταλάξει επάνω σας δικαιοσύνη» (Ωσηέ 10:12)

«Δεν θα μας ζωογονήσεις ξανά...» (Ψαλμ.85:6)

Ας εκζητήσουμε το Θεό για αναζωπύρωση, ας επικεντρωθούμε στην αναζωπύρωση και απεγνωσμένα ας εκζητήσουμε το Θεό για βροχή στον καιρό της όψιμης βροχής (Ζαχ.10:11). Ας αποφύγουμε παράπλευρες ασχολίες, γιατί χρειαζόμαστε το Θεό. Χρειαζόμαστε το Πνεύμα Του να πνεύσει ελεύθερα μέσα μας αυτές τις μέρες. Χωρίς τον Κύριο δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα! (Ιωα.15:5).

Ας Τον εμπιστευτούμε να μας βοηθήσει να γίνουμε νηφάλιοι, άγρυπνοι, ταπεινοί, εξαιρετικά ένθερμοι και επίμονοι και πιεστικοί (Λουκ.11:8,13) στο να εκζητούμε απεγνωσμένα το Θεό για αναζωπύρωση, συγκεκριμένα το Πνεύ-

μα Του να κινηθεί ανάμεσά μας με δυναμη αναζωπύρωσης στο Όνομα του Ιησού.

Ας αποφύγουμε πράγματα και ανθρώπους που μας εκτρέπουν και μας παρεκκλίνουν από την ύψιστη ανάγκη μας να εκζητούμε με θέρμη το Θεό αυτές τις τρομακτικές μέρες της φοβερής αμαρτίας και ανομίας! Ας αποφύγουμε ακόμη και τις πιο απλές συνήθειες εθιμοτυπίας, που αποσπούν το μυαλό μας από το Θεό και το έργο Του.

Ας εκζητήσουμε το Θεό μέχρις ότου ποταμοί ζωντανού νερού ρεύσουν από μέσα μας (Ιωα.7:37-39). Ας πιστεύσουμε στο Θεό να μας βοηθήσει ώστε να στρέψουμε το πρόσωπό μας και να Τον εκζητήσουμε για αναζωπύρωση (Ησα. 50:7). «*Αρχισα τότε νηστεία ντυμένος στα πένθιμα· είχα ρίξει στάχτη στο κεφάλι μου και προσευχόμουν*

με στεναγμούς στον Κύριο το Θεό μου. Του απήθυνα την ακόλουθη προσευχή εξομολόγησης: «*Αχ, Κύριε, μεγάλε και φοβερé Θεέ, Του είπα. «Εσύ τηρείς τη διαθήκη Σου και αγαπάς αυτούς που Σε αγαπούν κι εφαρμόζουν τις εντολές Σου. Αμαρτήσαμε κι ανομήσαμε, ασεβήσαμε, επαναστατήσαμε και στρέψαμε τα νώτα μας στις εντολές Σου και στις υποδείξεις Σου...»* (βλ.Δανιήλ 9:1-19).

«...Ο Κύριος λέει...Εγώ θα τιμήσω αυτούς που Με τιμούν» (Α' Σαμ.2:30). Ας τιμήσουμε το Θεό εκζητώντας Τον για έκχυση του Πνεύματός Του. Ας ξοδέψουμε όσο πιο πολλή ώρα μπορούμε στην προσευχή και στο να εκζητήσουμε το Θεό για αναζωπύρωση! Ας αποφύγουμε την ελαφρότητα του πνεύματος, ή την πολυλογία, ή την κατάκριση. Ας επικεντρωθούμε απεγνωσμένα στην προσευχή και να συμφωνήσουμε στις συναθροίσεις για προσευχή αναζωπύρωσης, στο Όνομα του Ιησού! «*Μαζέψτε μπρος Μου τους πιστούς Μου, που δέχτηκαν την διαθήκη Μου και την επισφράγισαν προσφέροντας θυσία*» (Ψαλμ.50:5).

Είναι ώρα να εκζητήσουμε τον Κύριο, μέχρις ότου έρθει και βρέξει δικαιοσύνη επάνω μας

“Να σπέρνετε”, τους είπα, “δικαιοσύνη, ώστε να θερίσετε καρπούς ανάλογους της αγάπης σας.

Κάντε καινούργια αρχή,

όπως ο αγρότης το καινούργιο του χωράφι ετοιμάζει.

Είναι καιρός σ' Εμένα, τον Κύριο, να στραφείτε κι Εγώ τις ευλογίες μου πλούσιες πάνω σας θα σκορπίσω”

(Ωσηέ 10:12)

Ο φίλος του Βασιλιά

Κάποτε ζούσε ένας βασιλιάς που του άρεσε να κάνει παρέα με έναν ιερέα που ζούσε στο βασιλείο του. Οι δύο τους μιλούσαν ατελείωτα για διάφορα θέματα και η οξεία νοημοσύνη του ιερέα άρεσε στο βασιλιά. Κανένας δε μπορούσε να συγκριθεί σε σοφία μ' αυτόν τον ιερέα, ο οποίος συνεχώς τόνιζε στο βασιλιά την πρόνοια του Θεού.

Ο βασιλιάς είχε μια επιθυμία για περιπετειώδεις εξορμήσεις και συχνά προσκαλούσε τον ιερέα να τον συνοδεύσει. Σε μια τέτοια εξόρμηση, ο βασιλιάς αποφάσισε να πάει για κυνήγι. Ο ιερέας δεν είχε ξανά κωνηγήσει και πάνω στην αδεξιότητά του με το ασυνήθιστο όπλο, πυροβόλησε κατά λάθος το βασιλιά. Το χέρι του βασιλιά τραυματίστηκε ανεπανόρθωτα, καθώς η σφαίρα διαπέρασε ένα από τα δάχτυλά του.

Εξοργισμένος, ο βασιλιάς που αιμοραγούσε, διέταξε τους φρουρούς να συλλάβουν αμέσως τον ιερέα και να τον ρίξουν στη φυλακή και μάλιστα να τον βάλουν στο βαθύτερο και σκοτεινότερο μπουντρούμι που υπήρχε.

Πέρασαν μήνες και η πληγή του βασιλιά άρχισε σιγά-σιγά να κλείνει. Έτσι, μια φορά που ήταν αρκετά δυνατός, βγήκε για να πάει σ' ένα πολυδάπανο ταξίδι σε πολύ μακρινό τόπο. Σε μια εξωτική τοποθεσία, ο βασιλιάς προειδοποιήθηκε να μην απομακρυνθεί από τον καταυλισμό γιατί άγριοι ιθαγενείς κρύβονταν στο σκοτάδι. Αλλά, δεν μπορούσε να αντισταθεί στον πειρασμό και έτσι πήγε! Σε μια από τις εξορμήσεις του εκτός καταυλι-

σμού, συνελήφθη από κανίβαλους κάποιας φυλής. Πριν τον ρίξουν στο καζάνι που ήταν γεμάτο βραστό νερό, σταμάτησαν για να εξετάσουν το γεύμα τους. Όταν ανακάλυψαν ότι του έλειπε ένα δάχτυλο, σοκαρίστηκαν. Αυτό, ήταν ένας κακός οίωνος και αμέσως επέστρεψαν το βασιλιά στον καταυλισμό του!!

Ο βασιλιάς χάρηκε πάρα πολύ και αμέσως θυμήθηκε τον ιερέα του οποίου η «γκάφα» τού είχε σώσει τη ζωή. Άλλαξε συμπεριφορά και επέστρεψε στο σπίτι, ανυπόμονος να μιλήσει με το φίλο του. Ο ιερέας ελευθερώθηκε γρήγορα και ο βασιλιάς τον ρώτησε:

«Αγαπητέ, πάντα μιλάγες για τη θεία πρόνοια και πως ότι έρχεται από τον ουρανό είναι για το δικό μας καλό. Και τελικά κατάλαβα. Αλλά, έχω μια ερώτηση: Ποια ήταν η θεία πρόνοια όσον αφορά εσένα; Ήσουν στο κελί για μήνες! Πού βρίσκεται το καλό μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση;»

Ο ιερέας χαμογέλασε απαντώντας: «Μεγαλειότατε, εάν δεν είχα ριχτεί στο μπουντρούμι, θα ήμουν μαζί σου. Και έχω δέκα δάχτυλα... οι κανίβαλοι θα έτρωγαν εμένα λοιπόν!»

Νομίζω ότι για εμάς βγαίνουν πολύ σπουδαία μαθήματα από την ιστορία του ιερέα και του βασιλιά, που είναι αναγκαία για όλους εμάς που εκζητούμε και ποθούμε τη φιλία του μεγάλου Βασιλιά, του Δημιουργού των Ουρανών και της γης. Επειδή Αυτός είναι ο μόνος αληθινός και δίκαιος φίλος, γεμάτος αγάπη, χάρη και έλεος, επειδή

είναι Στοργικός και Πιστός, επιθυμεί να είναι ο αδελφός μας, η συντροφιά μας και ο σύζυγός μας. Και οφείλουμε να κάνουμε δύο πράγματα:

1. Πρέπει να πιστεύουμε πως οτιδήποτε έρχεται στο δρόμο μας, φιλτράρεται μέσα από τα προστατευτικά Του χέρια. Ένας Θεός που μας αγαπά με πάθος και πιστότητα, με βάθος και με τρυφερότητα, είναι βέβαιο ότι μας δίνει μόνο ό,τι είναι καλλίτερο για τη ζωή μας, ανεξάρτητα από το πώς φαίνονται τα πράγματα σε εμάς.

2. Δεύτερον, το Βιβλίο των Παροιμιών μάς λέει ότι ο άνθρωπος που έχει φίλους, οφείλει και ο ίδιος να είναι φίλος. Εάν επιθυμούμε Εκείνον να μας ονομάζει φίλους Του, να περπατά μαζί μας στην απογευματινή δροσιά και να μας μιλά πρόσωπο προς πρόσωπο, πρέπει να μάθουμε να είμαστε το είδος του φίλου που και Αυτός είναι μαζί μας. Στην εποχή μας, είναι εύκολο να λέμε ότι είμαστε φίλοι του Θεού χωρίς να συνειδητοποιούμε τη σημασία μιας τέτοιας φιλίας. Είμαστε τόσο πιστοί όσο ο Μωυσής, ή τόσο παθιασμένοι όσο ο Δαβίδ; Επιθυμούμε να ξοδέψουμε τόσο χρόνο με το Θεό, όσο και Εκείνος θέλει να ξοδεύει μαζί μας; Περπατούμε με την πιστότητα του Ωσηέ, ή την ταπεινότητα της Ρουθ της Μωαβίτισας; Είναι η αγάπη μας για το Θεό ανιδιοτελής, επιθυμώντας μόνο να Του δώσουμε όπως Εκείνος τόσο ελεύθερα μάς δίνει; Και, σαν τον Ιησού, θα είμαστε πιστοί μέχρι θανάτου σ' Εκείνον;

«Αποβλέποντας στον Ιησού, τον Αρχηγό και Τελειωτή της πίστης, ο Οποίος εξαιτίας της χαράς που ήταν μπροστά Του, υπέφερε Σταυρό, καταφρονώντας τη ντροπή και κάθισε στα δεξιά του Θρόνου του Θεού» (Εβρ.12:2).

Συχνά ξεχνάμε ότι η πολιτική των ημερών του Ιησού ήταν η αιτία του θανάτου του. Η Ρωμαϊκή κυριαρχία του Ισραήλ ενώθηκε με τη δίψα για εξουσία ανάμεσα σε αρκετές Ιουδαϊκές φατρίες, δημιουργώντας μια τάση που δεν μπορούσε να επιτρέψει ένα διάσημο θαυματοποιό κήρυκα που εναντιώνονταν σε όλες τις εξουσίες εκείνης της εποχής να κάνει το έργο του. Μεγάλο μέρος της διδασκαλίας του Ιησού είχε να κάνει με το πώς να ζήσουν εκείνη την εποχή.

Έτσι στις μέρες μας, καθώς μερικές φορές αγωνιζόμαστε για το πώς να προσευχηθούμε για το λαό μας, αυτή είναι μια πολύ σπουδαία εντολή για να δεχτείς: Προσήλωσε τα μάτια σου στον Ιησού. Δεν μπορούμε όμως αυτό να το κάνουμε από μόνοι μας. Ο Ιησούς καταλαβαίνει τις πολιτικές, τις εθνικές καταστάσεις και τους αγώνες μας. Καθώς προσευχόμαστε για το έθνος μας, κρατάμε προσηλωμένα τα μάτια μας σ' Εκείνον.

Καθώς διαβάζουμε το υπόλοιπο του εδαφίου Εβρ.12:2, βλέπουμε πόσο δύσκολο ήταν για τον Ιησού όσο «πάλευε» με το πολιτικό σύστημα των ημερών Του. Αυτό Τον οδήγησε στο Σταυρό. Δεν υποθέτουμε ότι επειδή προσευχόμαστε για το έθνος μας, αυτόματα όλα θα πάνε καλλίτερα

και ότι από τώρα και στο εξής όλοι θα ζούμε ευτυχισμένα. Οι προσευχές μας όμως είναι που θα κάνουν τη διαφορά! Όμως μπορεί να χρειαστεί να πληρώσουμε ένα τίμημα. Ο Ιησούς υπέμεινε σταυρό διότι είδε πέρα από αυτό στην εκπλήρωση των υποσχέσεων του Πατέρα Θεού. Θα πρέπει να προσηλώνουμε τα μάτια μας στον Ιησού, προσευχόμενοι για το λαό μας, αποφασισμένοι να περάσουμε οτιδήποτε κι αν έρθει στο δρόμο μας, για να δούμε την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Κυρίου στις μέρες μας.

Ας ευχαριστήσουμε τον Κύριο που υπέμεινε Σταυρό για χάρη μας και καθώς προσηλώνουμε τα μάτια μας στον Ιησού να Του ζητήσουμε να μας δείξει πώς να προσευχηθούμε για το λαό μας.

Κύριε, σήμερα και για πάντα διαλέγω να προσηλώνω τα μάτια μου σ' Εσένα. Έζησες σε μια χώρα μέσω πολιτικών εντάσεων και αγώνων και νίκησες, αν και με μεγάλο κόστος. Δίδαξέ με πώς να προσεύχομαι και πώς να ζω στο μέσον των αγώνων που αντιμετωπίζουμε σαν έθνος. Δώσε μου το θάρρος που Εσύ είχες για ν' αντέξω ό,τι έρθει, έτσι ώστε να ευαρεστώ τον Πατέρα Θεό και να βλέπω τις υποσχέσεις Του να εκπληρώνονται.

Μέσα από πολλές δοκιμασίες

Ο Ιησούς έχει πολλούς που αγαπούν την Ουράνια βασιλεία Του, αλλά λίγους που αγαπούν να κουβαλούν το Σταυρό Του. Έχει πολλούς που τους αρέσει η παρηγοριά, αλλά λίγους που τους αρέσει η δοκιμασία. Όλοι θέλουν να χαρούν μαζί Του, λίγοι όμως επιθυμούν να υποστούν οτιδήποτε για Εκείνον. Πολλοί ακολουθούν τον Ιησού στο κόσμο του άρτου, αλλά λίγοι στο να πιουν το ποτήρι του πάθους Του.

Πολλοί είναι εκείνοι που αγαπούν τον Ιησού όσο δεν τους συμβαίνει καμία δυσκολία. Πολλοί Τον δοξάζουν και Τον ευλογούν όσο λαμβάνουν παρηγοριά από Εκείνον. Αλλά λίγοι είναι εκείνοι που αγαπούν τον Ιησού για αυτό που είναι και όχι για κάποια φοβερή ευλογία που λαμβάνουν, Τον ευλογούν ακόμα και μέσα από κάθε δοκιμασία, όπως Τον ευλογούν και σε κατάσταση μεγάλων ευλο-

γιών. Ω, πόσο δυνατή και γνήσια είναι η αληθινή αγάπη του Ιησού που συνδυάζεται όχι με ιδιοτέλεια και όχι με φιλαυτία!

Προετοιμάσου να υποστείς πολλές δοκιμασίες και διάφορα είδη προβλημάτων σε αυτή τη μίζερη ζωή, γιατί έτσι θα γίνει και με σένα, όπου και αν βρίσκεσαι και θα το βρεις μπροστά σου όπου κι αν κρυφτείς. Έτσι πρέπει να είναι. Δεν υπάρχει συνταγή ή τρόπος για να αποφύγεις τις δοκιμασίες και τις θλίψεις, αλλά μόνο να τις υπομείνεις.

Ετοίμασε τον εαυτό σου να υπομείνεις δοκιμασίες και θεώρησέ τις ως τη μεγαλύτερη βοήθεια, γιατί οι δοκιμασίες του παρόντος αιώνα, δε μπορούν να συγκριθούν με τη δόξα που έρχεται *«Για να μπορούμε στη βασιλεία του Θεού πρέπει να περάσουμε από πολλούς διωγμούς»* (Πράξ.14:22).

Με τη δύναμη του Θεού

«Τα αδύνατα παρά άνθρωποι είναι δυνατά παρά τω Θεώ» Λουκ.18:27

Στην Αγγλία του 19ου αιώνα μία αρρώστια άφησε ένα μικρό αγόρι τυφλό. Η μητέρα του έτρεξε στους γιατρούς, όμως όλοι μ' ένα στόμα της είπαν να εγκαταλείψει κάθε ελπίδα και να το πάρει απόφαση, ο γιος της θα έμενε για πάντα τυφλός. Εκείνη πήρε αγκαλιά το παιδί κι έκλαψε. Ήταν όμως γυναίκα ευσεβής και αφιέρωσε το παιδί της στο Θεό. Το παιδί αυτό έγινε ο γνωστός Μουν, ο φλογερός κήρυκας του Ευαγγελίου. Υπηρέτησε τους τυφλούς και βοήθησε στη μετάφραση της Αγίας Γραφής στη γλώσσα Μπράιγ σε 72 γλώσσες, ώστε οι πιστοί τυφλοί σε όλο τον κόσμο να μπορούν να διαβάζουν το Λόγο του Θεού. Και τι δεν μπορεί να κάνει ο Θεός με μας, όσο αδύναμοι κι αν είμαστε, αν Του προσφέρουμε τους εαυτούς μας!

Γνωρίζει ο Θεός τι χαρίσματα μάς έχει δώσει και γνωρίζει επίσης πώς να τα χρησιμοποιήσει, αν Του τα δώσου-

με. Δε χρειάζεται να περιμένουμε να είμαστε τέλειοι και δυνατοί, για να Τον υπηρετήσουμε. Πότε θα είμαστε, άλλωστε; Μάλλον ποτέ. Αν η καρδιά μας όμως είναι καθαρή, πλυμένη με το αίμα του Χριστού, ο Θεός σίγουρα μπορεί πολλά να κάνει με μας, και μέσα από μας στο περιβάλλον μας. Σίγουρα έχει για τον καθένα μας κάποιο πεδίο δράσης, κάποια σχέδια για να μας συμπεριλάβει και να μας δώσει την ευκαιρία και τη χαρά να εργασθούμε για την Ουράνια Βασιλεία Του, για να εξαπλωθεί το μήνυμα του Ευαγγελίου Του στον κόσμο μας, για να σωθούν κι άλλες πολύτιμες ψυχές, για να γεμίσει ο Ουρανός. Όσο πιο αδύναμοι και ανήμποροι νιώθουμε, τόσο πιο πολύ θα φανερωθεί η δική Του δύναμη επάνω μας και στη ζωή μας. Όσο πιο λίγο εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας, στη γνώμη μας και στις ικανότητές μας, τόσο περισσότερο περιθώριο δίνουμε στον παντοδύναμο Κύριό μας να ενεργήσει Εκείνος μέσα στη ζωή μας.

Φωτίστε μέσα στον κόσμο

«Όλα να τα κάνετε χωρίς γογγυσμούς, κι επιφυλάξεις, για να γίνετε άψογοι και ολοκληρωμένοι, παιδιά του Θεού αγνά, ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους. Ανάμεσά τους να λάμπετε σαν αστέρια στον κόσμο, μένοντας σταθεροί στο ευαγγέλιο που δίνει ζωή...» (Φιλιπ.2:14-16).

Τα παιδιά του Θεού πρέπει να διαφέρουν από τα παιδιά των ανθρώπων ζώντας άμεμπτοι και άκακοι. Το δόγμα και το παράδειγμα των συνετών πιστών θα φωτίσει τους άλλους και θα κατευθύνει το δρόμο τους προς το Χριστό και την αγιότητα, όπως ο φάρος προειδοποιεί τους ναυτικούς να αποφύγουν τα βράχια και κατευθύνει την πορεία τους προς το λιμάνι. Έτσι, ας προσπαθήσουμε να λάμπουμε.

Σαν παιδιά του Θεού, έχουμε μεγάλη ευθύνη. Οι ευλογίες Του στη ζωή μας πρέπει να υπερχειλίσουν και να επηρεάσουν τις ζωές αυτών που μας περιβάλλουν. Είμαστε το αλάτι της γης και το φως του κόσμου (Μαθ.5:13-14) και οι ζωές μας πρέπει να είναι τα όργανα που θα οδηγούν άλλους στον Κύριο. Το φως μας πρέπει να φέγγει ενώπιον των ανθρώπων με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να δουν τα καλά μας έργα και να δοξάσουν τον Πατέρα μας στους ουραμούς (Μαθ.5:16). Ο Χριστός μάς καλεί να αγγίξουμε τον κόσμο για χάρη Του, και μας στέλνει μέσα στον κόσμο *«για να κάνουμε μαθητές από όλα τα έθνη»* (Μαθ.28:19-20). Είμαστε οι πρεσβευτές Του, σαν να εκλιπαρούσε ο Ίδιος άλλους μέσα από εμάς (Β΄ Κορ. 5:20).

Μια τέτοια κλήση είναι πάντοτε σημαντική ιδιαίτερα *«ανάμεσα σε ανθρώπους κακούς και διεφθαρμένους»* (Φιλιπ. 2:15). Προφανώς υπάρχει φοβερό πνευματικό και ηθικό σκοτάδι τριγύρω μας και εξαιτίας αυτού, η ανάγκη για φως είναι ακόμη μεγαλύτερη! Αν και πολλοί μη πιστοί μπορεί να μην το αναγνωρίζουν ή να μην το αντιλαμβάνονται, χρειάζονται όμως το φως που έχουμε σαν παιδιά του Θεού. Και παρόλο που πολλοί μπορεί να μας απορρίψουν κάποιοι άλλοι θα οδηγηθούν στον Κύριο μέσω του φωτός μας.

Βέβαια, το φως μας είναι τελικά το φως του Ίδιου του Κυρίου! *«Γιατί ο Θεός που είπε μέσα από το σκοτάδι να λάμψει φως, αυτός έλαμψε μέσα στις καρδιές μας και μας φώτισε να γνωρίσουμε τη δόξα Του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού»* (Β΄ Κορ.4:6). Και όπως λέει ο Χριστός: *«Εγώ είμαι το φως του κόσμου· όποιος Με ακολουθεί δεν θα πλανιέται στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως που οδηγεί στη ζωή»* (Ιωαν.8:12).